

Jezelf uit handen geven

Preek over Romeinen 12: 1

Te lezen: Romeinen 12
26 juni 1983

Je gelooft dat God de wereld geschapen heeft. Je gelooft dat Jezus voor je zonden gestorven is. Je gelooft dat de dood niet het laatste is, maar dat je over het graf heen eeuwig leven hebt. Je gelooft dat ... Wat doe je er mee? Dan ga je natuurlijk naar de kerk. Om God voor dit alles te danken. Om samen met anderen, die ook geloven, blij te zijn en ervan te zingen. Om naar een preek te luisteren. Zodat je het allemaal nog beter begrijpt. Zodat je nog meer krijg dan je al hebt.

Je hebt van God bepaalde gaven ontvangen. Je kunt goed zingen. Je kunt goed organiseren en dingen op poten zetten waar iedereen enthousiast over is. Je kunt goed met mensen omgaan die problemen hebben. Je kunt goed luisteren. Je gelooft echt dat je die dingen van God ontvangen hebt. Wat doe je er mee? Iemand zal zeggen: Je moet ervoor zorgen dat je kansen krijgt om te laten zien wat je kunt!

Als je goed kunt zingen: Probeer de organist van je gemeente zover te krijgen dat hij je wil begeleiden en bied jezelf dan aan om in een dienst een solo te zingen.

Als je goed kunt organiseren: zorg ervoor dat je in het bestuur van de jeugdvereniging komt! Dan krijg je kansen!

Je hebt als gelovige bepaalde zaken zagezegd op het hart gelegd gekregen. Je ziet heel scherp de waanzin van de bewapeningswedloop. Je wilt niet meedoen aan het spel dat de duivel met mensen speelt. Het spelletje waarin de duivel aan de ene kant mensen vreselijk bezorgd laat zijn over de miljoenen mensen die hongerlijden en hen aan de andere kant laat geloven dat de miljarden die aan wapens uitgegeven worden toch goed besteed zijn. Als je dat, omdat je gelooft in de liefde van Christus niet pikt, wat moet je dan? Iemand zal zeggen: Daarmee kun je altijd de straat op! Speld een antikernbom-button op je trui en er is vast wel een protestdemonstratie om aan mee te doen!

Je hebt een bepaalde opvatting over sommige bijbelgedeelten. En die heb je niet uit je duim gezogen. Omdat je de bijbel leidend leest en je in je dagelijks leven ernst maakt met wat je in de bijbel leest, zijn je ogen opengegaan voor die bijbelgedeeltes waarin het gaat over de gaven van de Geest, over het spreken in tongen en gebedsgenezing. Of voor andere dingen uit de bijbel. Wat doe je daar nu mee? Dan moet je snel lid worden van een gemeentelijke gespreksgroep. En na twee keer aanbieden om de volgende inleiding te verzorgen. Dan kun je je opvattingen in discussie brengen. En daarmee begint het toch altijd, niet waar: dat het in discussie komt.

Geloven ... wat doe je er mee? Als je het aan Paulus vraagt: zegt hij: 'Beste gelovigen geef alsjeblieft jezelf als een levend, heilig offer waarmee God blij is.' Ik zeg het nu een beetje op mijn eigen manier. Precies genomen lees ik in Romeinen 12: 1 'Ik vermaan u ... dat u uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer'. Daarom gaat het in het geloof dat je hebt. Dat je jezelf geeft. Dat je jezelf uit handen geeft ter wille van een ander. Dat je van jezelf en alles wat je hebt durft te geven. Het echt weg durft te geven. Een slimmerik zal opmerken: Paulus heeft het in die tekst over het offer van ons lichaam. Het gaat dus alleen over ons lichaam! Dat had je gedacht! Als het in de bijbel over je lichaam gaat, gaat het nooit alleen maar over je handen en voeten, je buik en je mond. Maar ook over alles wat daar in zit. Dan gaat het niet

alleen over je schedel maar ook over alle gedachten die erin zitten. Als het over je lichaam gaat, gaat het ook over je gevoelens, over je wil, je verlangen, je ambities, die in je lichaam een woning hebben gevonden. Als het over je lichaam gaat, gaat het ook over wat God door zijn Heilige Geest aan jou heeft gegeven. Want de Heilige Geest woont in je lichaam als in een tempel! En, zegt Paulus: Geef dat alles als een offer. Zet het in voor een ander. Durf het uit eigen handen te geven. Ik denk weleens dat dit één van de grootste problemen van geloven is: om de dingen die wij van God ontvangen hebben uit handen te geven. We hebben de neiging om het krampachtig vast te houden. Je hebt van de Heer de gave van zingen ontvangen. En die gave wil je best voor anderen gebruiken. Graag zelfs. Maar dan wel op jou manier. Je wilt in de gemeente niet alles zingen. Want je hebt zo je eigen muzikale voorkeur. En bij het ene lied komt je stem mooier uit dan bij het andere. En als je in een dienst gezongen hebt moet iedereen het wel erg mooi vinden. Zouden niet hierom veel mensen in de gemeente zich zo snel gekwetst of miskend voelen met hun gaven: Ze geven hun gave niet echt uit handen. Als ze hun gaven gebruiken offeren ze niets. Ze houden krampachtig in eigen handen wat ze van God ontvingen.

God heeft je als christen een speciale opdracht gegeven. Bijvoorbeeld om te bidden voor vervolgte christenen in Oost-Europa. En om mee te werken aan het transport van bijbels en christelijke literatuur naar Oostbloklanden. In gemeentelijke samenkomsten bid je voor zulke vervolgende christenen. Je schrijft er een stukje over in het gemeenteblad. En je bent eigenlijk vreselijk teleurgesteld dat er zo weinig reactie op komt. Dat je eigen broeders en zusters dat nu niet zien! Dat noemt zich een gemeente van wedergeboren mensen! Ze gaan helemaal op in de akkertjes van hun eigen gemakkelijk christelijk leventje. Terwijl elders in de wereld gelovigen om de naam van christus in werkkampen worden geplaatst en gezinnen uit elkaar worden gegooid! Je bent eigenlijk geïrriteerd. En dat voelen de anderen. En als je weer over Oost-Europa begint moeten sommigen even zuchten: 'o, daar heb je hem weer'. Hoe komt dat? Zou dat niet hieraan liggen dat je jezelf als gelovigen met de opdracht die je van God gekregen hebt, niet echt uit handen geeft? Je stelt jezelf niet echt ten offer. Je houdt het krampachtig vast. Het is jouw zaak: of het nu gaat om de vervolgte christen in Rusland of om de opdracht die christenen hebben voor de bewaring van het milieu. Of om christelijk geloof en kernwapens: Het is ten diepste jouw zaak. Je hebt je er mee vereenzelvigd. Medechristenen moeten het eigenlijk zien zoals jij het ziet. Anders kun je ze moeilijk meer als medegelovigen accepteren.

Dat is een van de grootste problemen die intens en serieus levende gelovigen kunnen hebben: om de dingen die ze van God ontvangen hebben uit handen te geven. Het is een voorwaarde om met elkaar een levende gemeente te zijn. Jezelf afgeven, jezelf met al je gaven en overtuigingen en geloofservaringen uit handen geven is voorwaarde om een levend lid in een levende gemeente te zijn. In Romeinen twaalf vergelijkt Paulus de gemeente met een lichaam. Hij schrijft: 'Zoals wij in één lichaam vele leden hebben, en de leden niet alle dezelfde werkzaamheden hebben zo zijn wij, hoewel velen, één lichaam in Christus, maar ieder afzonderlijk leden ten opzichte van elkaar.' Een hand van een lichaam mag voluit hand zijn, maar het moet een hand in een lichaam willen zijn. En niet van een voet verlangen dat hij ook hand is. En de hand moet niet alleen maar een mooi verzorgde hand willen zijn. De hand moet ter wille van het lichaam ook weleens een vuile hand willen zijn. Wat ik bedoel: als je van God een bepaalde gave ontvangen hebt, moet je niet verlangen dat iedereen die gave heeft. En je moet met die gave anderen willen dienen. Dat is wat anders dan je gave cultiveren en vertroetelen. Iemand die een muzikale gave van God ontvangen heeft moet daarmee anderen in de gemeente willen dienen. En dat kan inhouden dat je wel een lied zingt of speelt dat jezelf eigenlijk beneden de maat van je muzikaliteit vindt.

Alleen zo kun je samen gemeente zijn: als ieder lid met zijn gaven, met zijn opvattingen, met zijn geloofsbeleving, met zijn ervaringen, met zijn roeping zichzelf ten offer stelt. Daarom draait het: jezelf uit handen geven ter wille van de ander, ter wille van de gehele gemeente. Echt uit handen geven. Dat is één van de moeilijkste dingen op een gemeentevergadering. Om de kijk die jezelf hebt op een bepaalde zaak echt uit handen te geven. Op een gemeentevergadering geef je je mening. Je geeft je visie, zoals God het je laat zien. Als je die geeft moet je ook echt geven. Uit handen geven. Als je in een vergadering uitgesproken bent moet je meteen in stilte bidden: 'Heer het is nu verder uw zaak. Ik geef het uit handen. U moet nu mensen overtuigen.' Als mensen die hun visie gegeven hebben boos worden als ze worden tegengesproken, of gaan schreeuwen om hun argumenten kracht bij te zetten, hebben ze niet echt gegeven. Ze hebben hun visie nog steeds in eigen handen. Ze hebben zichzelf niet ten offer gesteld.

Als Paulus het heeft over jezelf uit handen geven, over jezelf ten offer stellen, zegt hij iets heel opmerkelijks. Hij zegt daarover in Romeinen twaalf vers één: 'Dit is uw redelijke eredienst'. Je kunt het ook nog anders uit het Grieks vertalen: Letterlijk vertaald staat er: 'Dit is uw logische eredienst'. In de gemeente van Jezus Christus is het heel logisch om jezelf uit eigen handen te geven. Wat is daar dan het logische van? Het is logisch dat je dat als christenen onder elkaar doet, omdat Jezus het zelf deed! Dat is de logica ervan: Jezus deed het zelf! Gods eigen Zoon stelde zichzelf ten offer. Alles wat Hij was, alles wat Hij had, gaf Hij uit handen. Niets hield Hij vast. Toen Gods Zoon in de kerstnacht geboren werd als zoon van Jozef en Maria gaf Hij zijn goddelijke majesteit uit handen. Daar ligt Hij in een voederbak in een beestenstal. Daar ligt Hij als een baby in de armen van Maria. De Zoon van God heeft zichzelf uit handen gegeven. Toen Jezus zich door de soldaten gevangen liet nemen en in het paleis van de hogepriester Kajafas terecht stond, gaf Hij zijn recht en zijn gelijk uit handen. Hij werd beschuldigd, maar Hij ging niet met zijn rechters in discussie. Hij zweeg. Hij gaf zijn recht en zijn gelijk uit handen. Op Golgotha gaf Jezus zijn lichaam uit handen. En de soldaten sloegen hem aan het kruis. Zo was Jezus onder de mensen: Hij stelde zichzelf ten offer. Hij gaf zichzelf uit handen. En daarom zijn wij die we zijn. Daarom zijn onze zonden vergeven. Daarom hebben we eeuwig leven. Daarom verwachten wij een nieuwe aarde. Daarom vormen we met elkaar een gemeente: omdat Jezus zichzelf uit handen heeft gegeven. Hiervan leven we als christenen: Dat onze Heer zichzelf uit handen heeft gegeven. Daarom is het logisch dat je als gelovigen onder elkaar in de gemeente jezelf met alles wat je ontvangen hebt uit handen geeft: 'Dit is uw logische eredienst'.

Het offer schept toekomst. Jezelf in de naam van Jezus uit handen geven doet een nieuwe wereld opengaan. Dat is een ongelofelijke gedachte. Dat gaat dwars tegen de mentaliteit van onze tijd. Mensen stellen weleens de vraag wat het geloof nu te maken heeft met de alledaagse werkelijkheid. Wat voor betekenis heeft het geloof voor de praktijk van het leven, voor het samenleven van mensen, voor de toekomst. Ongelofelijk veel! Het geloof in het offer van Jezus Christus snijdt ongelofelijk diep in de mentaliteit van de samenleving, in de wijsheden die politici en psychiaters verkondigen. Het snijdt zo diep. Het zegt: Het offer schept toekomst! Dieper kan het niet snijden in de praktijk van het leven. Er is wel gezegd, dat we leven in het 'Ik-tijdperk'. Je moet kunnen doen wat je leuk vindt. Je moet jezelf kunnen ontplooien. Ook in een huwelijk. Je moet jezelf in een huwelijk kunnen ontplooien, als dat niet lukt verlaat je je partner en zoek je een ander bij wie je beter jezelf kunt zijn. Ik heb begrepen dat de mentaliteit van het 'ik-tijdperk' tot in de discobar te vinden is. In een overvolle zaal staat iedereen op zijn eentje te dansen.

Een teruglopende economie versterkt mensen in het gevoel dat je toekomst afhangt van de mate waarin je erin slaagt aan je zelf te denken en voor jezelf op te komen. Houd wat je hebt. Handen af van je verworvenheden. Geen half procent te veel inleveren!

Dwars hiertegen in komt de bijbel met de boodschap dat niet de zelfhandhaving maar het offer toekomst schept. Jezus gaf zichzelf uit handen. Daarom is er toekomst. Daarom hebben we eeuwig leven. Daarom komt er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Als je jezelf in naam van Jezus ter wille van anderen uit eigen handen geeft, ben je betrokken bij dat grote werken dat God doet om alles op aarde nieuw te maken. 'Geloven vandaag ... wat doe je er mee?' Durf jezelf in de naam van Jezus uit eigen handen te geven. Daar doet God wat mee. Dat gebruikt Hij. Dat gebruikt Hij tot zegen van anderen. Dat heeft betekenis voor de komst van Zijn Koninkrijk.

Het offer schept toekomst. Daarom wordt het geloof in Jezus Christus nooit ouderwets. Het raakt nooit uit de tijd. Ik bedoel dit: Het geloof in het offer van Jezus Christus, en een christelijk leven waarin je jezelf in de naam van Jezus uit eigen handen geeft is nooit uit de tijd. Want het schept toekomst. Het schept Gods toekomst. Het staat in het teken van de komst van Gods Koninkrijk. Het geloof in het offer van Christus is altijd nieuw. Het blijft nieuw tot de dag dat Jezus Christus wederkomt om alles op aarde nieuw te maken.

Amen.